

ដោះស្រាយបញ្ហាក្នុងការបង្រៀន

I. ឥរិយាបថ និងការលើកទឹកចិត្ត

- សិស្សមករៀនមិនទាន់ម៉ោង
- សិស្សមិនបង្ហាញការត្រិះរិះពិចារណា
- សិស្សខ្វះការចាប់អារម្មណ៍ និងការលើកទឹកចិត្ត
- សិស្សបានអនុវត្តយ៉ាងលំបាកនៅលើការប្រឡង
- សិស្សមិនបានស្វែងរកជំនួយនៅពេលចាំបាច់
- សិស្សមានឥរិយាបថឈ្លើយនៅក្នុងថ្នាក់រៀន
- សិស្សមិនចូលរួមក្នុងការពិភាក្សា
- សិស្សមិនអាចអនុវត្តនូវអ្វីដែលពួកគេបានរៀនហើយ
- សិស្សមិនមកស្តាប់ការបង្រៀន
- សិស្សតាមមិនទាន់ចំពោះការអានមេរៀន

១. សិស្សមករៀនមិនទាន់ម៉ោង:

នៅពេលសិស្សមកថ្នាក់រៀនយឺត វានឹងរំខានដល់លំហូរនៃការបង្រៀន ឬការពិភាក្សា បង្អែរអារម្មណ៍សិស្សនិស្សិតដទៃទៀត រំខានដល់ការរៀនសូត្រ និងជាទូទៅបាត់បង់នូវសីលធម៌ថ្នាក់រៀន។ លើសពីនេះទៅទៀតបើទុកវាហើយមិនធ្វើការត្រួតពិនិត្យអំពីភាពយឺតនោះទេ វានឹងក្លាយទៅជាជំងឺរ៉ាំរ៉ៃ និងរីករាលដាលនៅទូទាំងថ្នាក់រៀន។ យើងឃើញថាដោយសារចំនួនសិស្សដែលមករៀនយឺតគឺមានហេតុផលរបស់ពួកគេ, អញ្ជឹងគ្រូត្រូវពិចារណាអំពីឬសគល់ដែលបណ្តាលឲ្យមានបញ្ហាបែបនេះ ដែលអាចជាជំនួយមួយដល់គ្រូក្នុងការឆ្លើយតបដោយភាពសមរម្យ និងមានយុទ្ធសាស្ត្រដោះស្រាយបញ្ហានេះដោយសន្តិវិធី។ ការយល់ដឹងពីមូលហេតុ ហេតុផល ប៉ុន្តែមិនតម្រូវឲ្យមានការអត់ឱនអធ្យាស្រ័យចំពោះឥរិយាបថនេះឡើយ។

- ∴ សិស្សមិនមានទទួលខុសត្រូវសម្រាប់ខ្លួនគេផ្ទាល់
- ∴ ការរំពឹងទុករបស់សិស្ស គឺថាគេចេញពីមេរៀន ឬប្រធានបទរបស់គ្រូ
- ∴ សិស្សមិនទទួលស្គាល់ថា ការមកថ្នាក់រៀនយឺតរបស់ពួកគេ វាធ្វើឲ្យប៉ះពាល់ដល់អ្នកដទៃ
- ∴ សិស្សមិនយល់ឃើញថា ការចាប់ផ្តើមថ្នាក់រៀននៅដើមម៉ោង ជាការសំខាន់
- ∴ សិស្សយល់ថា វាគ្មានផលវិបាកអ្វីឡើយ ប្រសិនបើគេមកយឺតនោះ
- ∴ សិស្សកំពុងព្យាយាមប្រកួតប្រជែងនឹងសិទ្ធិអំណាចរបស់គ្រូ

- ∴ សិស្សកំពុងជួបប្រទះនឹងបញ្ហាផ្លូវអារម្មណ៍ ឬផ្លូវចិត្ត
- ∴ សិស្សមានមូលហេតុខាងផ្លូវកាយ ឬខាងយាន្តជំនិះធ្វើដំណើរ។

ក. សិស្សមិនមានទទួលខុសត្រូវសម្រាប់ខ្លួនគេផ្ទាល់

ខណៈពេលដែលភាគច្រើននៃសិស្សគឺជាការទទួលខុសត្រូវ និងមានភាពចាស់ទុំ មានសិស្សមួយចំនួនដែលតស៊ូពុះពារដោយភាពឯករាជ្យម្ចាស់ការដែលសាលាផ្តល់ឲ្យ និងមានអ្នកខ្លះទទួលនូវភាពបរាជ័យក្នុងការធ្វើអ្វីដែលពួកគេត្រូវតែធ្វើ។ ឧទាហរណ៍ ការកំណត់នាឡិកាពេទ្យ អនុញ្ញាតឱ្យមានពេលវេលាគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីត្រៀមខ្លួនជាស្រេចនៅពេលព្រឹក ត្រួតពិនិត្យកាលវិភាគ កង់ ម៉ូតូ រថយន្ត... ដើម្បីធ្វើយ៉ាងម៉េចទៅដល់ថ្នាក់រៀនទាន់ពេលវេលា។ ពួកគេក៏ប្រហែលជាមិនទទួលស្គាល់ថា វាគឺជាការទទួលខុសត្រូវរបស់ខ្លួនក្នុងការប្រាស្រ័យទាក់ទងជាមួយគ្រូ នៅពេលដែលពួកគេមិនអាចបំពេញកាតព្វកិច្ចរបស់ពួកគេនេះបាន ។ សិស្សនៃជំនាន់សហស្សវត្សរ៍ថ្មីនេះ គឺត្រូវមានការចូលរួម កំរិតខ្ពស់ពីសំណាក់ឪពុកម្តាយ និងមើលការខុសត្រូវ ត្រួតពិនិត្យ នៅក្នុងជីវិតរស់នៅ និងកាលវិភាគរបស់ពួកគេ វាប្រហែលជាមានការលំបាកក្នុងការកែប្រែ ឬកែតម្រង់ ជាពិសេសលើទំនួលខុសត្រូវអស់ទាំងនេះ។

យុទ្ធសាស្ត្រដោះស្រាយ

- ធ្វើឲ្យការរំពឹងទុករបស់អ្នកមានភាពជាក់លាក់ ច្បាស់លាស់:

ជាក់លាក់ និងច្បាស់លាស់ ដោយបញ្ជាក់ច្បាស់ពីគោលវិធីរបស់អ្នក អំពីការយឺតយ៉ាវមកថ្នាក់រៀនដាក់ចូលក្នុងគម្រោង (syllabus) របស់អ្នក និងប្រាប់សិស្ស ទាំងអស់នៅថ្ងៃដំបូងនៃថ្នាក់រៀនរបស់អ្នក។ អ្នកប្រហែលជាចង់ពន្យល់ពីគោលវិធីរបស់អ្នក នៅក្នុងការទាក់ទងទៅនឹងស្តង់ដារនៃអាជីពដែលសិស្សនឹងត្រូវជួបនៅពេលពួកគេចូលទៅក្នុងពិភពការងារ។

- មានផលវិបាកសម្រាប់ការមកយឺត:

មានមធ្យោបាយមួយចំនួនដើម្បីដាក់ពិន័យសម្រាប់ការមកយឺត។ គ្រូបង្រៀនមួយចំនួនបានបង្កើតជាគោលការណ៍សម្រាប់អ្នកមករៀនយឺត ទន្ទឹមគ្នានឹងគោលការណ៍នៃការចូលរួមរបស់សិស្ស។ ២. មករៀនយឺតពីរដង រាប់ថាអវត្តមានមួយ។ គ្រូមួយចំនួនទៀតគឺគ្រាន់តែធ្វើការគូសលើបញ្ជីវត្តមានហើយសម្តែងពីការមិនពេញចិត្ត ឬខកចិត្តទៅលើសិស្សដែលមកកាន់ថ្នាក់រៀនយឺត។ ៣. ផ្អាកបង្រៀនមួយភ្លែតហើយចងចាំញឹម ឬមិនយល់ព្រមភ្លាមៗដោយគ្រូធ្វើការបញ្ចេញមតិយោបល់ចំពោះការយឺតនេះ ឬក៏សរសេរក្រដាសមួយបិទនឹងមាត់ទ្វារថ្នាក់រៀនថា៖ “អ្នកមកយឺតហើយ ដូច្នេះពេលដើរចូលថ្នាក់រៀនសូមមេត្តាស្ងាត់ស្ងៀម។” គ្រូបង្រៀនម្នាក់បានបិទក្រដាសនៅមាត់ទ្វារចូលថ្នាក់រៀនដោយភ្ជាប់ជាមួយនឹងការកិច្ចមួយសម្រាប់សិស្សមកយឺត ដូចជាការច្រៀងចម្រៀងមួយបទជាថ្មីនឹងការអភ័យទោសដល់ខ្លួនដែលមករៀនមិនទាន់ម៉ោង។ វិធីមួយទៀតដើម្បីដោះស្រាយភាពយឺតគឺដើម្បីផ្តល់កម្រងសំណួរខ្លីៗនៅដើមដំបូងនៃការចាប់ផ្តើមថ្នាក់រៀន សិស្សដែលមកយឺតគេនឹងមិនបានធ្វើកម្រងសំណួរនោះ ហើយគេនឹងទទួលបាននូវការបាត់បង់ពិន្ទុ។

• លើកទឹកចិត្តឲ្យមានការប្រាស្រ័យទាក់ទងគ្នា:

ត្រូវប្រាកដថាសិស្សរបស់អ្នកដឹងថាវាជាការទទួលខុសត្រូវរបស់ខ្លួនពួកគេ ក្នុងការប្រាស្រ័យទាក់ទងជាមួយអ្នកដែលជាគ្រូរបស់ពួកគេ ថាតើពួកគេកំពុងជួបប្រទះនូវបញ្ហានេះ ដែលជាដើមហេតុនាំឲ្យគេមកយឺត ឬខកខានថ្នាក់រៀនទេ ប៉ុន្តែអ្នកជាគ្រូក៏ត្រូវតែណែនាំពួកគេជារបៀបអ្នកចង់ឲ្យពួកគេជូនដំណឹងដល់អ្នក។ ២. តាមរយៈអ៊ីម៉ែល កាលពីយប់មិញ។ អ្នកក៏ប្រហែលជាត្រូវយល់អត្ថន័យរបស់ពួកគេ នូវអ្វីដែលដែលអ្នកធ្វើ និងអ្វីដែលអ្នកមិនចាត់ទុកថាជាហេតុផល "សមស្រប" សម្រាប់ការមកដល់យឺតរបស់សិស្ស។

ខ. ការរំពឹងទុករបស់សិស្ស គឺចាកចេញពីប្រធានបទគ្រូ

វាមានការផ្លាស់ប្តូរ ឬ បម្រែបម្រួលដ៏ធំមួយនៅក្នុងគំនិតថ្នាក់រៀនរបស់គ្រូ ។ គ្រូមួយចំនួនត្រូវបានរំខានប្រសិនបើគាត់ទើបចាប់ផ្តើមបង្រៀនបានតែប៉ុន្មាននាទី ហើយមានសិស្សមកយឺត ដែលអ្នកផ្សេងទៀតមិនមាន។ ហើយក៏មានផងដែរនូវបម្រែបម្រួលដ៏ធំមួយនៅផ្នែកនៃវប្បធម៌ ដែលគ្រូខ្លះមានភាពអត់ធ្មត់ចំពោះការយឺតយ៉ាវនេះច្រើនជាងគ្រូផ្សេងទៀត។ វាប្រហែលជាអាចមកពីវប្បធម៌របស់តំបន់នោះដែលសិស្សរស់នៅ ដែលបញ្ជាក់ពីការមិនយកចិត្តទុកដាក់ទៅលើការមកទាន់ពេលវេលារៀនសូត្រ។ ដោយសារតែការប្រែប្រួលនេះ ការរំពឹងទុករបស់សិស្សដែលទាក់ទងនឹងមកទាន់ពេលវេលា វាអាចមានភាពខុសគ្នាខ្លាំងពីគ្រូដែលមានភាពជាក់លាក់ ឬគ្រូច្បាស់លាស់។ លើសពីនេះ សិស្សអាចមានភាពមិនត្រឹមត្រូវការកំណត់នៃក្តីរំពឹងទុកទាក់ទងនឹងការមកយឺតនៅក្នុងប្រភេទផ្សេងៗនៃវគ្គសិក្សា ឬមុខវិជ្ជា ដូចជាវគ្គជួបជុំសិក្សានៅពេលល្ងាច វគ្គដែលជួបជុំមានគ្នារៀនច្រើន វគ្គរៀនដែលមានពី៣ ឬ ៤ ម៉ោង ឬច្រើនជាងនេះ ឬមានទ្រង់ទ្រាយនៃការជួបជុំរៀនក្រៅផ្លូវការ(២. ស្ទីឌីយ៉ូ បន្ទប់ពិសោធន៍...)។

យុទ្ធសាស្ត្រដោះស្រាយ

• ធ្វើឲ្យការរំពឹងទុករបស់អ្នកមានភាពជាក់លាក់ ច្បាស់លាស់:

វាជាការសំខាន់ដើម្បីឱ្យមានកាន់តែច្រើននូវភាពជាក់លាក់អំពីការរំពឹងទុករបស់អ្នកសម្រាប់ឥរិយាបថរបស់សិស្សចៀសផងដែលអ្នកអាចគិតថាគឺជាការចាំបាច់។ អ្នកគួរតែបញ្ជាក់ច្បាស់ពីគោលការណ៍របស់អ្នកអំពីការមកយឺតយ៉ាវនៅក្នុងតារាង(syllabus)របស់អ្នកនិងនៅថ្ងៃដំបូងនៃថ្នាក់រៀន ។ ប្រសិនបើសិស្សមិនត្រូវបានគេប្រាប់ឱ្យបានច្បាស់ពីអ្វីដែលការរំពឹងទុករបស់អ្នក គឺពួកគេអាចសន្មតថាអ្វីដែលជាការសមរម្យនៅក្នុងថ្នាក់រៀនមួយផ្សេងទៀតត្រូវបានពួកគេយកតាម (ថាតើនៅក្នុងវិទ្យាល័យ, ដេប៉ាតឺម៉ង់ផ្សេង ឬប្រទេសផ្សេងទៀត) គឺជាការសមស្របមួយ ហើយពួកគេអាចនឹងខុស។

• ពន្យល់ពីការឲ្យគុណតម្លៃសង្គមនៃការមករៀនទាន់ពេលវេលា:

ពន្យល់សិស្សថាវាបណ្តាល ដែលជាញឹកញាប់រំខានដល់ការងារ មិត្តរួមថ្នាក់និងគ្រូបង្រៀនរបស់ពួកគេ និងបានឆ្លុះបញ្ចាំងពីភាពអាក្រក់ខ្លាំងណាស់មកលើខ្លួនពួកគេ ដែលជាសញ្ញាបង្ហាញថាជំនាញគ្រប់គ្រងពេលវេលានៅខ្សោយខ្លាំងណាស់ មិនមានភាពប្រុងប្រយ័ត្ន និងកង្វះសម្បជញ្ញៈរបស់ខ្លួន។

• ពន្យល់ពីតម្លៃអប់រំក្នុងការមករៀនទាន់ពេលវេលា:

ចាប់ផ្ដើមថ្នាក់ជាពិសេសសម្រាប់ការសិក្សារបស់សិស្ស ដោយសារតែនោះគឺនៅពេលដែលអ្នកធ្វើឱ្យការតភ្ជាប់ទៅកាន់សម្ភារៈមុនៗ និងគម្រោងមាតិកានៃថ្ងៃនីមួយៗនឹងគន្លឹះនៃការសួរសំណួរ ឬពិន្ទុជាសំខាន់ៗ នៅក្នុងវិធីជាច្រើនដែលការចាប់ផ្ដើមថ្នាក់គឺស្រដៀងទៅនឹងការចាប់ផ្ដើមនៃខ្សែភាពយន្តមួយឬសេចក្ដីណែនាំអំពីសៀវភៅមួយនេះដែរ។ ការបាត់បង់ផ្នែកផ្នែកដំបូងនៃថ្នាក់រៀន សិស្សនិស្សិតនឹងបាត់បង់ផ្ទៃរឿងដែលមានសារៈសំខាន់ទាំងមូល និងព័ត៌មានចាំបាច់សម្រាប់ការយល់ដឹងនៃការគ្រប់គ្រងសាច់រឿង ឬមេរៀន។ ពន្យល់សិស្សថាការដែលពួកគេមករៀនយឺត មិនត្រឹមតែបាត់បង់នូវព័ត៌មានសំខាន់ៗប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែវាបង្កើតឲ្យមានការរំខានដល់មិត្តរួមថ្នាក់ក្នុងការបាត់បង់នូវព័ត៌មាននោះដែរ។ ដើម្បីពង្រឹងចំណុចនេះ អ្នកជាគ្រូត្រូវប្រាកដថាមិនត្រូវខ្វះខាតពេលវេលានាទីដំបូងនៃថ្នាក់រៀនទេ។ សូមប្រាកដថាមានផលប្រយោជន៍ដល់ការអប់រំដល់សិស្សនិស្សិតដែលមកទាន់ពេលវេលា។

• គំរូឥរិយាបថល្អដល់សិស្សដែលអ្នកចង់បាន:

ចូរប្រាកដថាការមកដល់របស់គ្រូ ហើយមកដល់ទាន់ម៉ោងបង្រៀន នៅពេលថ្នាក់រៀនចាប់ផ្ដើម។ ការដែលអ្នកជាគ្រូ មកកាន់ថ្នាក់រៀនទាន់ពេលវេលា សិស្សនឹងគិតដល់ពេលវេលារបស់អ្នក ប្រសិនបើអ្នកគោរពពេលវេលារបស់ពួកគេដែរ។

គ.សិស្សមិនទទួលស្គាល់ថា ការមកថ្នាក់រៀនយឺតរបស់ពួកគេ វាធ្វើឱ្យប៉ះពាល់ដល់អ្នកដទៃ

សិស្សប្រហែលជាអាចមិនដឹងពីកម្រិតនៃការរំខានដែលខ្លួនចូលមកក្នុងថ្នាក់រៀនយឺត វាប៉ះពាល់ដល់មិត្តរួមថ្នាក់ មិត្តរបស់ពួកគេដទៃទៀត ហើយប៉ះពាល់ដល់ការបង្រៀនរបស់គ្រូ។

យុទ្ធសាស្ត្រដោះស្រាយ

• ពន្យល់ពីផលប៉ះពាល់ដល់ការអប់រំ និងសង្គម អំពីការមកយឺត:

ពន្យល់ដល់សិស្សនិស្សិតថាការដែលមករៀនយឺតពេលគឺវាខាំខូចទាំងផលប្រយោជន៍សង្គម និងផលប្រយោជន៍សិស្សខ្លួនឯងដែលជាបញ្ហាជន។ ធ្វើឲ្យមានការចាប់អារម្មណ៍ទៅលើសិស្សថាពេលដែលពួកគេមកយឺតគឺពួកគេជាអ្នកបង្កការចាប់អារម្មណ៍លើការរៀនរបស់មិត្តរួមថ្នាក់របស់គេ និងរំខានដល់គ្រូដែលកំពុងប្រើគំនិតក្នុងការពន្យល់មេរៀន។ ជាញឹកញាប់វាតែងតែកើតឡើងនៅដើមនៃការចាប់ផ្ដើមថ្នាក់រៀន។ដូចគ្នានេះផងដែរពន្យល់ពីផលប៉ះពាល់សង្គមនៃការមកយឺត។ គ្រូបង្រៀន, ឧទាហរណ៍, វាអាចប្រែពាក្យថាការមកយឺតដូចជាការមិនគោរពជាការប្រមាថមើលងាយ។ មិត្តរួមថ្នាក់មិត្តរួមអាចក្លាយជាការរំខាន។ ការជូនដំណឹង (ឬរឭក) សិស្សពីរបៀបដែលប៉ះពាល់ដល់អ្នកផ្សេងទៀតឥរិយាបថរបស់ពួកគេពេលខ្លះអាចជាការគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីកែឥរិយាបថ។ ការជូនដំណឹងឬរំលឹកដល់សិស្សពីរបៀបថាតើឥរិយាបថរបស់ពួកគេវាប៉ះពាល់ដល់អ្នកដទៃដោយរបៀបណា? ដែលពេលខ្លះអាចជាការគ្រប់គ្រាន់ក្នុងការកែតម្រូវនូវឥរិយាបថទាំងនោះ។

• កាត់បន្ថយនូវការរំខាន:

ប្រសិនបើការមករៀនយឺតដែលជៀសមិនរួចសម្រាប់សិស្សខ្លះ, គ្រូត្រូវពិចារណាលើវិធីផ្សេងៗ ដើម្បីកាត់បន្ថយការរំខាននូវការមកដល់យឺតពេលរបស់ពួកគេ ដែលអាចបណ្តាលដល់សិស្សផ្សេងទៀតនៅក្នុងថ្នាក់រៀន។ ជា

ឧទាហរណ៍ គ្រូបង្រៀនខ្លះគាត់រក្សាទុកកៅអីមួយចំនួននៅខាងក្រោយបង្អស់ក្នុងថ្នាក់រៀនសម្រាប់ឲ្យដល់អ្នកដែលមកយឺត។

ឃ.សិស្សមិនយល់ឃើញថា ការចាប់ផ្តើមថ្នាក់រៀននៅដើមម៉ោង ជាការសំខាន់

នៅនាទីដំបូងនៃម៉ោងសិក្សាក្នុងថ្នាក់រៀន គឺវាច្រើនតែមានរឿងសំខាន់ៗណាស់ដែលគ្រូត្រូវនិយាយ។ ចាប់តាំងពីនាទីដំបូងមកគឺគ្រូជាអ្នកចែកចាយព័ត៌មានសំខាន់ៗអំពីរដ្ឋបាល ធ្វើបទបង្ហាញពីរបៀបវារៈនៃថ្ងៃសិក្សានីមួយៗ គម្រោងនៃមាតិការបស់មេរៀន ឬការពិភាក្សា ភ្ជាប់រឿងបច្ចុប្បន្នទៅនឹងរឿងអតីតកាលជាដើម។ សិស្សប្រហែលជាមិនទាន់ដឹង ឬស្គាល់ ជាក់ច្បាស់អំពីរឿងនេះទេ។

យុទ្ធសាស្ត្រដោះស្រាយ

- ពន្យល់ថា តើហេតុអ្វីបានជាការចាប់ផ្តើមដំបូងនៃថ្នាក់រៀន វាជារឿងសំខាន់?

ដូចជាការចាប់ផ្តើមនៃខ្សែភាពយន្តមួយ ឬដូចជាការណែនាំពីសៀវភៅមួយក្បាល ការចាប់ផ្តើមថ្នាក់រៀនគឺជួយទំនុកបំរុង ឬផ្តល់ឲ្យសិស្សនូវការយល់ដឹងពីប្រវត្តិមួយដ៏សំខាន់ និងការគ្រប់គ្រងព័ត៌មានមួយជាក់លាក់ ដើម្បីឈានទៅដល់ការយល់ដឹងកាន់តែជ្រៅទៅៗ។ នៅពេលដែលសិស្សបាត់បង់នូវព័ត៌មាន ការរៀនរបស់ពួកគេក៏ទទួលរងនូវការលំបាកក្នុងការយល់ដឹងដែរ។ ដូចគ្នានេះដែរ, គ្រូប្រាកដថាសិស្សបានដឹងថាការមករៀនទាន់ម៉ោងក៏វាមានប្រយោជន៍ដល់សង្គមជាតិរបស់ពួកគេ ដែលនៅក្នុងនោះគឺវាផ្តល់ឲ្យសិស្សមានពេលវេលាដ៏ជាក់លាក់កម្សាន្តជាមួយអ្នកផ្សេងទៀតនិងគ្រូរបស់គេមុនពេលចាប់ផ្តើមមេរៀន។ដូច្នេះហើយគឺវាជាការចែកចាយនូវទឹកចិត្តដល់ថ្នាក់ទាំងមូល។

- ធ្វើឲ្យការចាប់ផ្តើមដំបូងនៃថ្នាក់រៀនហ្នឹង វាមានន័យពេញបរិបូណ៌

សូមប្រាកដថា វាមានការទទួលផលប្រយោជន៍ច្បាស់លាស់មួយដល់សិស្សនិស្សិតដែលមកទាន់ម៉ោងសិក្សានិងការចាប់ផ្តើមជាមួយនឹងសារៈសំខាន់ សម្ភារៈពាក់ព័ន្ធ។ កុំខ្វះខាតនាទីដំបូងនៃថ្នាក់រៀន!ការធ្វើបែបនេះគឺជាការលើកទឹកចិត្តឲ្យកាន់តែខ្ពស់ថែមទៀត។

ង.សិស្សយល់ថា វាគ្មានផលវិបាកអ្វីឡើយ ប្រសិនបើគេមកយឺតនោះ

ផលវិបាកគឺវាត្រូវបានជាប់ទាក់ទងជាមួយនឹងការជួយកំណត់ថាតើឥរិយាបថនោះគឺឥរិយាបថដែលនឹងធ្វើឬជាឥរិយាបថមិនត្រូវបានធ្វើជាថ្មីម្តងទៀត។ ប្រសិនបើគ្រូបរាជ័យក្នុងការឆ្លើយតប ឬដាក់ពិន័យចំពោះការយឺត ឬការធ្វើដូច្នេះវាមិនស្របគ្នា ឥរិយាបថនេះទំនងជានឹងបន្តទៅទៀត។

យុទ្ធសាស្ត្រដោះស្រាយ

- បង្កើតគោលការណ៍របស់អ្នកយ៉ាងជាក់លាក់ចំពោះភាពយឺតយ៉ាវនេះ

បញ្ជាក់ច្បាស់ពីគោលការណ៍របស់អ្នកអំពីការយឺតយ៉ាវនៅក្នុងគម្រោង (syllabus) របស់អ្នក និងនៅលើថ្ងៃដំបូងនៃថ្នាក់។ វានឹងក្លាយជាការងាយស្រួលក្នុងការឆ្លើយតបយ៉ាងរឹងមាំ និងមានអំណាចបំផុតសម្រាប់ការមកយឺត

ប្រសិនបើគោលការណ៍របស់អ្នកគឺច្បាស់លាស់ និងដាក់ចេញមកអនុវត្ត។

ច. សិស្សកំពុងព្យាយាមប្រកួតប្រជែងនឹងសិទ្ធិអំណាចរបស់គ្រូ

ក្នុងករណីមួយចំនួន សិស្សមកថ្នាក់រៀនយឺតគឺគោលបំណងរបស់ពួកគេចង់សាកល្បង ឬធ្វើតេស្តគ្រូរបស់ពួកគេ ឬគេចង់ប្រកួតប្រជែងសិទ្ធិអំណាចរបស់ខ្លួនទៅនឹងគ្រូ។ ឧទាហរណ៍ បើគ្រូនោះគឺមានខ្មាស់អៀន ឬមើលទៅមិនហាក់ដូចជាមេបញ្ជារបស់ថ្នាក់រៀន ឬសម្ភារៈ។ សិស្សមួយចំនួនក៏អាចស្វែងរកការប្រជែងអំណាច ដើម្បីដាក់ប្រភេទជាក់លាក់នៃប្រភេទគ្រូ ដូចជាគ្រូបង្រៀនដែលមានវ័យក្មេង ភេទស្រី ជនជាតិភាគតិច, ឬជាគ្រូដែលនិយាយភាសាដែលមិនមែនជាភាសាកំណើតរបស់ខ្លួន។

យុទ្ធសាស្ត្រដោះស្រាយ

• ឆ្លើយតបនឹងការយឺតក្លាមៗ

ធ្វើសារយ៉ាងច្បាស់ថាអ្នកនឹងមិនអត់ធ្មត់ចំពោះការមកយឺតទេ។ រំលឹកដល់សិស្សពីគោលការណ៍របស់អ្នកចំពោះការមកយឺត និងការអនុវត្តគោលការណ៍នោះ។ ដូចគ្នាផងដែរ គឺឆ្លើយតបក្លាមៗចំពោះការមកយឺត ដោយចុះឈ្មោះសិស្សនៅក្នុងបញ្ជីនៃការមិនយល់ព្រម ឬមិនអនុញ្ញាត ពេលដែលសិស្សនោះចូលយឺត។ ឧ. ផ្អាក ការបង្រៀន ឬឈប់មកនិយាយជាមួយសិស្សមកយឺត ឬបិទក្រដាសនៅមាត់ទ្វារចូលបន្ទប់រៀន។

• ចូរគិតអំពីរូបភាពដែលអ្នកត្រូវបានគេព្យាករណ៍

អះអាងថាការគោរពរបស់សិស្សដោយការបង្ហាញខ្លួនឯងជាមួយនឹងវិជ្ជាជីវៈ និងសិទ្ធិអំណាច។ ជាអ្វីដែលបង្កើតនូវការស្លៀកពាក់ដ៏សមរម្យ និងការមានវិន័យហ្មត់ចត់ វានឹងអាស្រ័យទាំងពីរនៅលើវប្បធម៌នៃស្ថាប័នរបស់អ្នក និងស្ថាប័នរបស់អ្នកផ្ទាល់ខ្លួនឯង។

• ផ្តល់ជូននូវការរៀបចំវគ្គសិក្សាមួយយ៉ាងល្អ ដល់សិស្ស

វាជារឿងសំខាន់ខ្លាំងណាស់ ហើយវិធីតែសំខាន់ជាងពីរបៀបដែលអ្នកធ្វើបទបង្ហាញដោយខ្លួនអ្នកផ្ទាល់ពីរូបរាងកាយទៅទៀត នោះគឺវគ្គសិក្សាខ្លួនវាផ្ទាល់ដែលត្រូវបានរៀបចំគ្រប់គ្រងយ៉ាងល្អ និងមានអត្ថន័យល្អ សម្រាប់ការសិក្សារបស់សិស្ស។ សិស្សនឹងកត់សម្គាល់ដោយចំណាប់អារម្មណ៍នឹងវគ្គសិក្សានេះ ហើយវាធ្វើឲ្យមានការកាត់បន្ថយនូវការប្រកួតប្រជែងពីសិទ្ធិអំណាចរវាងសិស្សនិងគ្រូ ប្រសិនបើសិស្សមើលឃើញនូវផ្នែកនីមួយៗនៃវគ្គសិក្សាវាសមជាមួយគ្នា និងមានអារម្មណ៍ថាការអប់រំដែលពួកគេទទួលបានពីវគ្គនេះគឺមានតម្លៃ។ ដូចគ្នាដែរ ប្រសិនបើភាគច្រើននៃសិស្សយល់ឃើញថាវគ្គសិក្សានេះមានប្រយោជន៍សម្រាប់ពួកគេ នោះពួកគេទំនងជាដាក់សំពាធបន្ថែមទៀតលើមិត្តរួមថ្នាក់របស់ពួកគេដើម្បីមានឥរិយាបថរាក់ទាក់ចំពោះគ្រូ។

• ធ្វើឲ្យការចាប់ផ្តើមថ្នាក់រៀនមានអត្ថន័យពេញលេញ

ពេលខ្លះគ្រូឆ្លើយតបទៅនឹងភាពយឺតយ៉ាវដោយរង់ចាំសិស្សដែលមកយឺត ដើម្បីចាប់ផ្តើមមេរៀនជាផ្នែកមួយ

យ៉ាងសំខាន់នៃថ្នាក់រៀន។ នេះគឺជាកំហុសមួយដែលនឹងនៅតែជាការលើកទឹកចិត្តសិស្សឱ្យមកយឺតនៅពេលក្រោយទៀត។ ផ្ទុយទៅវិញការចាប់ផ្តើមឲ្យទាន់ពេលវេលានឹងធ្វើឱ្យការចាប់ផ្តើមនៃថ្នាក់រៀនមានន័យ ដូច្នេះសិស្សដែលទៅទាន់ពេលវេលានឹងត្រូវទទួលបានរង្វាន់ ឯសិស្សដែលមកយឺតពេលនឹងត្រូវឲ្យលុយដោយប្រការណាមួយ។ វិធីមួយមួយទៀតគឺផ្តល់នូវសំណួរខ្លីមួយនៅដើមដំបូងនៃថ្នាក់ សិស្សនិស្សិតដែលបានមកយឺតពេលនឹងមានការខកខានក្នុងឆ្លើយសំណួរនោះ ហើយពួកគេបាត់បង់ពិន្ទុ។

ឆ. សិស្សកំពុងជួបប្រទះនឹងបញ្ហាផ្លូវអារម្មណ៍ ឬផ្លូវចិត្ត

លក្ខខណ្ឌផ្លូវចិត្ត និងផ្លូវអារម្មណ៍ គឺអាចធ្វើឲ្យប៉ះពាល់ដល់ការលើកទឹកចិត្តសិស្សក្នុងការមករៀនទាន់ម៉ោង។ ជាការពិត រោគសញ្ញាលក្ខខណ្ឌនៃជំងឺនោះមានដូចជា ជំងឺធ្លាក់ទឹកចិត្ត រួមបញ្ចូលទាំងការថយចុះនូវការលើកទឹកចិត្តក្នុងការចូលរួមសកម្មភាពប្រចាំថ្ងៃ។ លើសពីនេះទៀតការប្រើថ្នាំដែលមានវេជ្ជបញ្ជាអាចរំខានដល់ការលើកទឹកចិត្ត និងអាចរំខានដល់ការគេង ដែលអាចធ្វើឲ្យប៉ះពាល់ដល់សមត្ថភាពរបស់សិស្សដោយប្រយោលក្នុងការមករៀនបានទាន់ពេលវេលា។

យុទ្ធសាស្ត្រដោះស្រាយ

- លើកទឹកចិត្តសិស្សឲ្យមានការប្រាស្រ័យទាក់ទងគ្នា

ត្រូវឱ្យប្រាកដថាសិស្សដែលដឹងថា វាជាការទទួលខុសត្រូវរបស់ខ្លួនក្នុងការប្រាស្រ័យទាក់ទងជាមួយអ្នកប្រសិនបើពួកគេកំពុងជួបប្រទះបញ្ហាដែលនឹងបង្កឱ្យមានពួកគេឱ្យមានការយឺត ឬបើមិនដូច្នោះទេការខកខានពេលវេលាមកដល់ថ្នាក់រៀននឹងមានទៀត។

- សម្រេចចិត្តថា តើគួរឱ្យសិស្សនិស្សិតធ្វើការងារនេះដោយរបៀបណា?

ប្រសិនបើអ្នកសម្រេចចិត្តថា សិស្ស និស្សិត ម្នាក់មានហេតុផលសម្រាប់ការមកយឺតនេះ គឺវាសមហេតុផលគឺអ្នកអាចជ្រើសរើសដោយអនុញ្ញាតឲ្យសិស្សនោះចូលរៀនបាន។ ទោះជាយ៉ាងណា អ្នកគួរតែសម្រេចចិត្តថា តើអ្វីជាទំនួលខុសត្រូវរបស់សិស្ស ដែលគួរតែវាមានទំនាក់ទំនងទៅនឹងការខកខានដោយសារសម្ភារៈ។ ឧទាហរណ៍ថា តើសិស្សគួរតែកត់មេរៀនពីការបង្រៀនរបស់អ្នក ឬពីមិត្តរួមថ្នាក់របស់គេ? តើអ្នកនឹងដោះស្រាយកម្រងសំណួរ និងការប្រឡងដែលចាប់ផ្តើមនៅដើមនៃថ្នាក់ហ្នឹងដោយរបៀបណា? បន្ទាប់ពីការសម្រេចចិត្តពីរបៀបដើម្បីដោះស្រាយបញ្ហាទាំងនេះ វាបានធ្វើឱ្យការរំពឹងទុករបស់អ្នកច្បាស់ដល់សិស្ស ហើយវាមាននៅក្នុងគម្រោង (syllabus) របស់អ្នកសម្រាប់សិស្សនិស្សិតទាំងអស់ដែលមកយឺត។

- ប្រើប្រាស់ធនធានបរិវេណសាលារៀន

ប្រសិនបើអ្នកមានសិស្ស ដែលមើលទៅហាក់ដូចជាកំពុងមានបញ្ហាផ្លូវចិត្តដែលកំពុងជ្រៀតជ្រែកទៅនឹងសមត្ថភាពរបស់ខ្លួនពួកគេ ដែលជាបញ្ហានាំឲ្យពួកគេមករៀនមិនទាន់ពេលវេលា គ្រូគួរតែនាំពួកគេទៅពិគ្រោះយោបល់ជាមួយការប្រឹក្សានិងសេវាចិត្តសាស្ត្រ ឬព្រឹទ្ធបុរស សម្រាប់ការផ្តល់ដំបូន្មាន។

៨. សិស្សមានមូលហេតុខាងផ្លូវកាយ ឬខាងយាន្តជំនិះធ្វើដំណើរ

នៅក្នុងករណីមួយចំនួន សិស្សត្រូវបានរកឃើញថា ការដែលពួកគេមកយឺតហ្នឹង គឺបណ្តាលមកពីផ្លូវឆ្ងាយ ពីសាលារៀន ខ្វះសម្ភារៈក្នុងធ្វើដំណើរមក។ មួយវិញទៀត វាអាចមកពីសិស្សនោះមានជំងឺរ៉ាំរ៉ៃ ឬជំងឺផ្សេងៗ ដែល ជាហេតុធ្វើឲ្យគេលំបាកក្នុងធ្វើដំណើរមកសាលារៀនទាន់ពេលវេលាបាន។

យុទ្ធសាស្ត្រដោះស្រាយ

• លើកទឹកចិត្តមានការប្រាស្រ័យទាក់ទងគ្នា៖

ត្រូវប្រាកដថាសិស្សរបស់អ្នកដឹងថាវាជាការទទួលខុសត្រូវរបស់ខ្លួនពួកគេ ក្នុងការប្រាស្រ័យទាក់ទងជាមួយ អ្នកដែលជាគ្រូរបស់ពួកគេ ថាតើពួកគេកំពុងជួបប្រទះនូវបញ្ហានេះ ដែលជាដើមហេតុនាំឲ្យគេមកយឺត ឬខកខាន ថ្នាក់រៀនទេ ប៉ុន្តែអ្នកជាគ្រូត្រូវតែណែនាំពួកគេជារបៀបអ្នកចង់ឲ្យពួកគេជូនដំណឹងដល់អ្នក។ ២. តាមរយៈអ៊ីម៉ែល កាលពីយប់មិញ។ អ្នកក៏ប្រហែលជាត្រូវយល់អត្ថន័យរបស់ពួកគេ នូវអ្វីដែលដែលអ្នកធ្វើ និងអ្វីដែលអ្នកមិនចាត់ទុក ថាជាហេតុផល "សមស្រប" សម្រាប់ការមកដល់យឺតរបស់សិស្ស។

• សម្រេចចិត្តថា តើគួរឱ្យសិស្សនិស្សិតធ្វើការងារនេះដោយរបៀបណា?

ប្រសិនបើអ្នកសម្រេចចិត្តថា សិស្ស និស្សិត ម្នាក់មានហេតុផលសម្រាប់ការមកយឺតនេះ គឺវាសមហេតុផល គឺអ្នកអាចជ្រើសរើសដោយអនុញ្ញាតឲ្យសិស្សនោះចូលរៀនបាន។ ទោះជាយ៉ាងណា អ្នកគួរតែសម្រេចចិត្តថា តើអ្វី ជាទំនួលខុសត្រូវរបស់សិស្ស ដែលគួរតែវាមានទំនាក់ទំនងទៅនឹងការខកខានដោយសារសម្ភារៈ។ ឧទាហរណ៍ថា តើសិស្សគួរតែកត់មេរៀនពីការបង្រៀនរបស់អ្នក ឬពីមិត្តរួមថ្នាក់របស់គេ? តើអ្នកនឹងដោះស្រាយកម្រងសំណួរ និង ការប្រឡងដែលចាប់ផ្តើមនៅដើមនៃថ្នាក់ហ្នឹងដោយរបៀបណា? បន្ទាប់ពីការសម្រេចចិត្តពីរបៀបដើម្បីដោះស្រាយ បញ្ហាទាំងនេះ វាបានធ្វើឱ្យការរំពឹងទុករបស់អ្នកច្បាស់ដល់សិស្ស ហើយវាមាននៅក្នុងគម្រោង (syllabus) របស់អ្នក សម្រាប់សិស្សនិស្សិតទាំងអស់ដែលមកយឺត។

• កាត់បន្ថយនូវការរំខាន៖

ប្រសិនបើការមករៀនយឺតដែលជឿសមិនរួចសម្រាប់សិស្សខ្លះ, គ្រូត្រូវពិចារណាលើវិធីផ្សេងៗ ដើម្បីកាត់ បន្ថយការរំខាននូវការមកដល់យឺតពេលរបស់ពួកគេ ដែលអាចបណ្តាលដល់សិស្សផ្សេងទៀតនៅក្នុងថ្នាក់រៀន។ ជា ឧទាហរណ៍ គ្រូបង្រៀនខ្លះគាត់រក្សាទុកកៅអីមួយចំនួននៅខាងក្រោយបង្អស់ក្នុងថ្នាក់រៀនសម្រាប់ឲ្យដល់អ្នកដែល មកយឺត។

២. សិស្សមិនបង្ហាញការត្រិះរិះពិចារណា៖

∴ សិស្សមិនយល់នូវអ្វីដែលហៅថាការត្រិះរិះពិចារណានៅក្នុងមេរៀនរបស់អ្នក

∴ សិស្សមិនមានសមាសធាតុ ឬធាតុផ្សំ សំខាន់ៗនៃការត្រិះរិះពិចារណា៖ របៀបនៃការសួរថា ថាតើសំណួរ យ៉ាងម៉េចជាសំណួរត្រឹមត្រូវ នៅក្នុងអត្ថបទរបស់អ្នក

∴ សិស្សមិនមានសមាសធាតុសំខាន់ៗនៃការត្រិះរិះពិចារណា ទៅលើរបៀបនៃការអានដែលមានលក្ខណៈត្រិះ
រិះគិតពិចារណាក្នុងអត្ថបទមេរៀន

∴ សិស្សមិនមានសមាសធាតុសំខាន់ៗនៃការត្រិះរិះពិចារណា ទៅលើរបៀបនៃការជ្រើសរើស និងវាយតម្លៃ
នៃប្រភពផ្សេងៗ

∴ សិស្សមិនបញ្ចេញនូវទស្សនៈវិស័យដ៏សំខាន់នៃការត្រិះរិះពិចារណា ដើម្បីកែសម្រួល និងអន្តរកម្មកិច្ចការ
របស់ខ្លួនផ្ទាល់

∴ សិស្សមិនមានភាពអំណោយផល ឬជាសុភាព ក្នុងការត្រិះរិះពិចារណា ឬក៏សិទ្ធិអំណាចនៃការប្រកួត
ប្រជែង

∴ កិច្ចការនៃវគ្គសិក្សាគឺមិនឆ្លើយតប ឬមិនគាំទ្រ ពេញលេញ ដល់សិស្សក្នុងការគិតត្រិះរិះពិចារណា

ក.សិស្សមិនយល់នូវអ្វីដែលហៅថាការត្រិះរិះពិចារណានៅក្នុងមេរៀនរបស់អ្នក

វាគឺជាធម្មជាតិសម្រាប់យើងម្នាក់ៗ ដែលសន្មតថាមនុស្សគ្រប់រូបបានឲ្យនិយមន័យដូចគ្នាៗ (ជាក់ច្បាស់)
អំពីការត្រិះរិះពិចារណា(Critical Thinking)ដែលយើងធ្វើ។ ទោះបីជាមាននិយមន័យខុសៗគ្នាយ៉ាងណាក៏ដោយ
ឆ្លងតាមរយៈមុខវិជ្ជា ត្រិះរិះពិចារណា គេអាចកំណត់ពីភាពខុសគ្នានូវអត្ថន័យទាំងស្រុងទៅលើការវិភាគឯកសារ
នានា ដោយផ្អែកលើបទប្បវត្តិសាស្ត្ររបស់ពួកគេ ដើម្បីដោះស្រាយឧបសគ្គដែលពួកគេជួបប្រទះ (រចនាប្លង់ និង
វិស្វកម្ម) និងដើម្បីវិភាគលើការស្រាវជ្រាវពីសុពលភាពនៃវិធីសាស្ត្រ (ចិត្តគរុកោសល្យ និងស្ថិតិ) និងសូម្បីតែការ
ដាក់វិន័យដែលផ្តល់ដោយគ្រូផ្សេងគ្នាក៏អាចមានការបកស្រាយផ្សេងគ្នានៃការត្រិះរិះពិចារណា ឬគោលដៅផ្សេងគ្នា
ដោយគោរពទៅតាមរបៀបដែលពួកគេចង់ឲ្យសិស្សនិស្សិតក្នុងវគ្គសិក្សាពិសេសមួយ ដើម្បីចូលរួមនៅក្នុងការត្រិះរិះ
ពិចារណា។ ២. ការអានអត្ថបទរិះគន់ អត្ថបទនិយាយពីប្រភពនៃការឲ្យតម្លៃ...ធ្វើការរិះគន់ការងាររបស់គេដោយ
ឥន្ទ្រិយារម្មណ៍ឆ្ពោះទៅរកការពិនិត្យឡើងវិញ។ ដោយសារការបកស្រាយច្រើនដែលអាចទទួលយកបានស្តីពីការគិត
ត្រិះរិះពិចារណា វាគឺជារឿងដែលកាន់តែសំខាន់ថែមទៀតដើម្បីបញ្ជាក់កាន់តែច្បាស់នូវអ្វីដែលអ្នកចង់មានន័យពី
ការត្រិះរិះពិចារណា និងការពន្យល់យ៉ាងច្បាស់ពីវាដល់សិស្សរបស់អ្នក។

យុទ្ធសាស្ត្រដោះស្រាយ

• ផ្តល់អត្ថន័យ ឬនិយមន័យ ចំពោះពាក្យថា ត្រិះរិះពិចារណា(Critical Thinking) នៅក្នុងអត្ថបទមេរៀន
របស់អ្នក ហើយពន្យល់និយមន័យនោះទៅសិស្សទាំងអស់:

តើ“ការត្រិះរិះពិចារណា”មានន័យយ៉ាងណាចំពោះអ្នក? ឆ្លុះបញ្ចាំងពីចម្លើយរបស់អ្នកទៅលើសំណួរនេះគឺ
មានតម្លៃផងដែរក្នុងកិច្ចខិតខំប្រឹងប្រែងនេះ។ វាមិនត្រឹមតែបង្កើតបាននិយមន័យមួយច្បាស់លាស់ក្នុងការជួយអ្នក
ឲ្យមានទំនាក់ទំនងកាន់តែច្បាស់ជាមួយសិស្សរបស់អ្នក តែវាអាចនាំអ្នកឆ្ពោះទៅកំណត់កត្តាសំខាន់ៗនៃការត្រិះរិះ
ពិចារណា ដែលប្រហែលជាអ្នកគិតមិនដល់។ ដូចដែលអ្នកបានកំណត់និយមន័យនៃការត្រិះរិះពិចារណា, សូមគិត
អំពីអ្វីជាធាតុផ្សំសំខាន់ៗដែលត្រូវចូលរួម? តើអ្វីខ្លះជាលក្ខណៈសម្បត្តិដែលអ្នកផ្សារភ្ជាប់ជាមួយនឹងប្រសិទ្ធភាពនៃ

ការត្រិះរិះពិចារណា? តើវាមានគំរូល្អ និងឧទាហរណ៍មិនល្អនៃការត្រិះរិះពិចារណាដែលអាចជួយផ្ដោតន័យពីនិយមន័យរបស់អ្នកទេ? ពេលដែលអ្នកបានបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់នូវនិយមន័យច្បាស់លាស់មួយនូវអ្វីដែលជាការត្រិះរិះពិចារណា វាមានវិធីជាច្រើនក្នុងការចែករំលែកនិយមន័យនេះទៅឲ្យសិស្សរបស់អ្នក។ ឧទាហរណ៍អ្នកអាចផ្តល់ឱ្យសិស្សនិស្សិតនូវបញ្ជីនៃលក្ខណៈសម្បត្តិដែលអ្នកបានភ្ជាប់ជាមួយនឹងការត្រិះរិះពិចារណា (ឧ.ភស្តុតាងដែលត្រូវបានប្រមូលបានសម្រាប់ផ្នែកមួយៗនៃអំណះអំណាង ទស្សនៈ និងត្រូវបានចាត់ទុកជាជម្រើសផ្សេងៗនៃការពិភាក្សា ពីវិសាលភាពនៃអំណះអំណាង គឺត្រូវបានកំណត់យ៉ាងច្បាស់ ឬមួយក៏អ្នកត្រូវកំណត់និយមន័យនៃការត្រិះរិះពិចារណាតាមរយៈឧទាហរណ៍។ មិត្តរួមការងារម្នាក់ដែលប្រមូលបានពីគំរូនៃការសរសេរតែងសេចក្តី ឬការសរសេរសំណេរ ដែលមានប្រសិទ្ធភាពរបស់សិស្សកន្លងមក ហើយធ្វើការពន្យល់ដល់សិស្សដែលកំពុងរៀនក្នុងថ្នាក់បច្ចុប្បន្ន ថាអ្វីដែលបង្កើតឲ្យមានគំរូល្អទាំងអស់នោះនៃការត្រិះរិះពិចារណា។

• ដោះស្រាយការយល់ច្រឡំរបស់សិស្សលើការត្រិះរិះពិចារណា

ដោយសារតែគំនិតរបស់សិស្សអាចមានភាពខុសគ្នាយ៉ាងខ្លាំងពីអ្នក, ការអះអាងពីរបៀបនៃការយល់ឃើញរបស់សិស្សចំពោះការត្រិះរិះពិចារណា អាចជួយអ្នកក្នុងការដោះស្រាយភាពមិនស៊ីសង្វាក់ណាមួយ ឬការយល់ច្រឡំទៅមុខទៀត។ ឧទាហរណ៍អ្នកអាចចំណាយពេលនៅថ្ងៃដំបូងនៃថ្នាក់រៀនរបស់អ្នកដើម្បីបង្ហាញឲ្យមានការនិយាយបកស្រាយ និងបទពិសោធន៍ ដោយភ្ជាប់ជាមួយនឹងការត្រិះរិះពិចារណា ឬសួរទៅសិស្សនូវការគិតដ៏សមហេតុផល ឬការគិតយ៉ាងដិតដល់ លើកិច្ចការដ៏ខ្លីមួយ។ ការឆ្លើយតបដែលមាននិន្នាការផុសឡើងពីការធ្វើលំហាត់ដូចជាការគូសបញ្ជាក់ពីតម្រូវការ (ដើម្បីអ្នក និងសិស្ស) សម្រាប់បង្កើតអ្វីដែលបង្កើតការគិតត្រិះរិះពិចារណានៅក្នុងវគ្គសិក្សា ឬមេរៀនដែលនឹងត្រូវរៀន។ បន្ទាប់មកអ្នកអាចយកឱកាសនេះដើម្បីពិភាក្សាអំពីការបកស្រាយរបស់អ្នកដែលទាក់ទងទៅនឹងភាពមិនស៊ីសង្វាក់ណាមួយ និងដំណោះស្រាយបញ្ហានោះ។

• គំរូវិធីសាស្ត្ររបស់អ្នកដើម្បីឲ្យមានការត្រិះរិះពិចារណា

នៅទីនេះ ដូចនៅក្នុងស្ថានភាពជាច្រើនទៀតដែរ ជាញឹកញាប់វាការល្អប្រសើរដោយការបង្ហាញ ជឿសជាន់ការប្រាប់។ ដូច្នេះនៅពេលដែលឱកាសកើតឡើង វាបង្ហាញឲ្យឃើញពីរបៀបដែលអ្នកចូលរួមនៅក្នុងការត្រិះរិះពិចារណា។ សូមព្យាយាមដើម្បី "គិតចេញក្រៅខ្លាំងៗ" សម្រាប់សិស្សនិស្សិត...ឧទាហរណ៍ តើអ្នកនឹងបង្រួមសំណួរស្រាវជ្រាវមួយដែលធំទូលំទូលាយមកតូចដោយរបៀបណា? បើកតំហើញ ឬស្វែងរកការចនាម្តងផ្សេងៗសម្រាប់អតិថិជន ឬការអានប្រកបដោយការត្រិះរិះពិចារណា។ អាចមានសំណួរដែលជាធម្មតាអ្នកសួរខ្លួនឯងឬបញ្ហានានាជាញឹកញាប់ដែលអ្នកពិចារណាពីវា, ប្រសិនបើដូច្នោះចូរចែករំលែកសំណួរ ឬបញ្ហា អស់ទាំងនោះនៅក្នុងថ្នាក់រៀន។ នៅពេលដែលសិស្សបានឃើញពីជំហានរបស់អ្នកដែលបានយកមកគិតត្រិះរិះពិចារណា ពួកគេអាចចាប់ផ្តើមចូលរួមនៅក្នុងជំហាននោះយ៉ាងល្អបាន។

• ពង្រឹងបន្ថែមលើនិយមន័យនៃការត្រិះរិះពិចារណារបស់អ្នក

វិធីមួយដើម្បីឲ្យមានទំនាក់ទំនងទៅនឹងនិយមន័យនៃការត្រិះរិះពិចារណារបស់អ្នក នោះគឺអនុញ្ញាតឱ្យសិស្សដឹងនៅពេលពួកគេមិនត្រូវបានជួបប្រទះពីមុនមក។ នៅពេលដែលអ្នកបានបញ្ជាក់បង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ទៅដល់សិស្ស

និស្សិតនូវអ្វីដែលបានបង្កើតឲ្យមានការត្រិះរិះពិចារណានៅក្នុងវគ្គសិក្សារបស់អ្នក អ្នកអាចនាំពួកគេឲ្យចូលរួមទៅក្នុងប្រភេទនៃការត្រិះរិះ ហើយផ្តល់មតិយោបល់ត្រឡប់ទៅកាន់ពួកគេវិញនៅពេលដែលសិស្សមិនធ្វើ។ ឧទាហរណ៍នៅក្នុងការងារ homework អ្នកអាចតម្រូវឱ្យសិស្សនិស្សិតធ្វើដោយការគាំទ្រនូវអះអាងរបស់ពួកគេដោយមានភស្តុតាងហើយបន្ទាប់មកវាយតម្លៃពីការសមត្ថភាពរបស់ពួកគេដោយផ្អែកលើថា តើពួកគេធ្វើល្អកម្រិតណា? ស្រដៀងគ្នានោះដែរ ការពិភាក្សានៅក្នុងថ្នាក់រៀន ប្រសិនបើសិស្សបង្កើតអំណះអំណាងដោយផ្អែកទៅលើអារម្មណ៍ជឿសជាង ភស្តុតាង អ្នកក៏អាចទទួលស្គាល់ការរួមចំណែករបស់ពួកគេដែរ ប៉ុន្តែអ្នកត្រូវចង្អុលបង្ហាញដោយភាពទន់ភ្លន់នូវអ្វីដែលត្រូវការក្នុងការបង្កើតនូវអំណះអំណាងមួយជាគំរូល្អនៃការត្រិះរិះពិចារណា។ បន្ទាប់សួរទៅកាន់សិស្សទាំងនោះ ឬជ្រើសរើសថ្នាក់ដើម្បីកែលម្អអំណះអំណាង មិនមែនត្រឹមតែបញ្ជាក់តែពីនិយមន័យនៃការត្រិះរិះពិចារណាមួយមុខទេ ប៉ុន្តែត្រូវធានាថាសិស្សនឹងយកវាមកអនុវត្ត។

ខ.សិស្សមិនមានសមាសធាតុ ឬធាតុផ្សំ សំខាន់ៗនៃការត្រិះរិះពិចារណា: របៀបនៃការសួរថា ថាតើសំណួរយ៉ាងម៉េចជាសំណួរត្រឹមត្រូវ នៅក្នុងអត្ថបទរបស់អ្នក

នៅពេលដែលអ្នកធ្វើការងារនៅក្នុងវិស័យរបស់អ្នក ជាស្វ័យប្រវត្តិអ្នកច្បាស់ជាផ្ដោតយកចិត្តទុកដាក់ទៅលើបញ្ហាគន្លឹះសំខាន់ៗ ដែលដឹងថាសំណួរអ្វីដែលត្រូវសួរ, ការសន្មតដើម្បីសាកល្បង។ល។ ប៉ុន្តែសិស្សត្រូវរៀនពីអ្វីដែលជាសំណួរទាំងអស់នេះ គឺមុនពេលដែលពួកគេអាចបង្កើតវាទៅជាទំលាប់នៃការសួរសំណួរទាំងអស់នោះ។ ជាឧទាហរណ៍ នៅក្នុងការចនាប្តូរ ឬវិស្វកម្ម អ្នកប្រហែលជាចង់ឲ្យសិស្សរបស់អ្នកសួរខ្លួនពួកគេថា: តើនរណាជាអ្នកប្រើប្រាស់សេវាកម្មរបស់ខ្ញុំ? នៅក្នុងវិស័យផ្សេងទៀត គន្លឹះសំណួរអាចខុសគ្នា។ នៅពេលដែលសិស្សរៀនសួរសំណួរ ត្រូវ ហើយសួរពួកគេជាប្រចាំ បន្ទាប់មកពួកគេចាប់ផ្តើមគិតថាពួកគេដូចជាសមាជិកនៃវិស័យរបស់អ្នក។

យុទ្ធសាស្ត្រដោះស្រាយ

• ផ្តល់អត្ថន័យ និងចែករំលែកមួយឈុតស្នូលនៃសំណួរដែលសិស្សគួរសួរជាទម្លាប់

ក្រុមអ្នកជំនាញជានិច្ចកាលមិនទទួលស្គាល់លំនាំក្នុងការអនុវត្តការងាររបស់ខ្លួនឡើយ។ ដូច្នេះហើយសូម្បីតែអ្នកក៏មិនបានកត់សម្គាល់ឃើញពីវាឱ្យបានច្បាស់ឡើយ គឺវាទំនងជាមានសំណួរដែលជាប់លាប់អ្នកតែងតែសួរនៅពេលដែលបានអានអត្ថបទឬឆ្លើយតបទៅនឹងផ្នែកណាមួយនៃការងារនៅក្នុងឯកទេសរបស់អ្នក (ឧ.តើអ្វីជាទស្សនវិស័យរបស់អ្នកនិពន្ធ / អ្នកបង្កើត / អ្នកតំណាង? តើវាពាក់ព័ន្ធទៅនឹងការងារមុនដោយរបៀបណា? តើអ្វីជាការសន្មតដែលត្រូវបានបង្កើតឡើង ហើយពួកគេតែងតែធ្វើវាដើម្បីកាន់កាប់? ផ្ទុយទៅវិញនិស្សិតដែលមានទំនោរក្នុងការទទួលយកនូវព័ត៌មាននូវតម្លៃដោយគ្មានការសាកសួរវា។ ពួកគេត្រូវការការណែនាំក្នុងការរៀបចំនិងបង្កបង្កើតសំណួរឡើង។ ឆ្លុះបញ្ចាំងពីលើដំណើរការរបស់អ្នកផ្ទាល់ដើម្បីកំណត់អត្តសញ្ញាណសំណួរទូទៅដែលអ្នកសួរហើយត្រូវប្រាកដថាដើម្បីសួរសំណួរទាំងនោះឱ្យបានទៀងទាត់ក្នុងការពិភាក្សានៅថ្នាក់រៀនឬលើកិច្ចការស្រាវជ្រាវ។ សាស្ត្រាចារ្យមួយផ្សេងទៀតបានផ្តល់ឱ្យសិស្សរបស់នាងនូវបញ្ជីនៃសំណួរដើម្បីពិចារណានៅពេលដែលគេបានមើលខ្សែភាពយន្តឯកសារសម្រាប់ថ្នាក់រៀន: តើអ្វីជាគោលបំណង / ការជម្រុញ / របៀបវារៈរបស់អ្នកផលិតខ្សែភាពយន្តនេះ? តើអ្វីដែលសន្មតបានផលិតខ្សែភាពយន្តនេះ ឡើងដើម្បីទស្សនិកជន? តើអ្វីទៅជាទស្សនវិស័យមិនត្រូវ

បានរួមបញ្ចូល?

• ជាតំរូវការអ្នកសរសេរដោយរបៀបបែបម៉េច?

នៅពេលដែលអ្នកសរសេរក្នុងថ្នាក់មួយដែលគឺជាតំរូវការប្រភេទនៃសំណួរដែលអ្នកចង់ឲ្យសិស្សទៅសួរខ្លួនគេដោយខ្លួនឯង, ឆ្លៀតយកឱកាសនេះដើម្បីពន្យល់ពីរបៀបដែលអ្នកបង្កើតសំណួរ និងអ្វីដែលធ្វើឲ្យមានសារៈសំខាន់ឬក៏ប្រើប្រាស់វានៅក្នុងឯកទេសរបស់អ្នក។ ឧទាហរណ៍ សាស្ត្រាចារ្យនៅក្នុងវគ្គសិក្សាផ្នែកចិត្តវិទ្យាម្នាក់បានចង្អុលបង្ហាញពីការអភិវឌ្ឍដល់សិស្សថានៅពេលដែលនាងបានជួបប្រទះកុមារម្នាក់ធ្វើសកម្មភាពតាមជាឥរិយាបថមួយថ្មីគឺនាងបានសួរខ្លួននាងផ្ទាល់ថា: នៅអាយុវាមិនកើតឡើងបែបនេះ? ហេតុអ្វីបានជាវាកើតឡើង? ហេតុអ្វីបានជាយើងគួរតែខ្វល់ខ្វាយអំពីវា?

• ផ្តល់ឲ្យសិស្សនូវការអនុវត្តដើម្បីបង្កើតទម្លាប់នៃការសរសេរ

តើអ្នកចង់ឲ្យសិស្សនិស្សិតក្នុងការកសាងទំលាប់នៃការសរសេរ - ត្រូវ - នៅក្នុងថ្នាក់រៀន ឬ នៅលើកិច្ចការផ្ទះ (homework assignment) គន្លឹះដ៏សំខាន់ដើម្បីជួយពួកគេគឺជាការផ្តល់ដល់គេឱ្យបានច្រើននៃការអនុវត្តតែនៅពេលដែលសិស្សបានអនុវត្តជំនាញនេះជាប្រចាំនោះវានឹងក្លាយទៅជាស្វ័យប្រវត្តិ។ ឧទាហរណ៍អ្នកអាចធ្វើឱ្យមានការសរសេរជាផ្នែកមួយធម្មតានៃទម្លាប់សិស្សរបស់អ្នក ដោយតម្រូវឱ្យពួកគេសរសេរសំណួរចំនួនបីសម្រាប់ការអានដែលបានផ្តល់ឲ្យនីមួយៗ ហើយបន្ទាប់មកចាប់ផ្តើមនៃថ្នាក់មួយៗដោយការពិភាក្សាសំណួររបស់សិស្សហើយទាញអារម្មណ៍ឲ្យសិស្សយកចិត្តទុកដាក់។ នៅក្នុងករណីកិច្ចការផ្ទះ (homework assignment) អ្នកអាចព្យាយាមដើម្បីរួមបញ្ចូលសមាសភាគនៃការសរសេរច្រើនយ៉ាងតាមដែលអាចធ្វើបាន។ ជាឧទាហរណ៍សម្រាប់គម្រោងនីមួយៗ (កិច្ចការធំមួយ) នៅក្នុងវគ្គសិក្សារបស់អ្នក កិច្ចខំប្រឹងប្រែងជាលើកដំបូង តែងតែអាចមានការចូលរួមរបស់សិស្សក្នុងការបង្កើតសំណួរនៃសំណួរសមរម្យមួយ។ អ្នកក៏អាចបង្កើតកិច្ចការខ្លី (short assignment) ដែលតម្រូវឱ្យសិស្សដើម្បីបង្កើតជានិយមនូវសំណួរដ៏សមរម្យសម្រាប់ស្ថានភាពមួយ ដែលពួកគេទំនងជានឹងជួបប្រទះដូចជា អានអត្ថបទរបស់អ្នកនិពន្ធមួយជាក់លាក់ ឬពេលវេលាជាក់លាក់ ឬបង្កើតឲ្យមានការចនាដោយប្រើឧបករណ៍ជាក់លាក់ ឬប្រព័ន្ធផ្សព្វផ្សាយ។ គំនិតទូទៅគឺដើម្បីធ្វើឱ្យប្រាកដថាសិស្សរបស់លោកអ្នកមានឱកាសគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីអនុវត្តការសរសេរ មិនមែនគ្រាន់តែឆ្លើយឱ្យពួកគេ។

• ដាក់បញ្ចូលការវាយតម្លៃដែលត្រូវបានផ្តោតទៅលើការសរសេរត្រឹមត្រូវ

ត្រូវប្រាកដថាមានការរួមបញ្ចូលនូវសកម្មភាពនៃការវាយតម្លៃដែលអនុញ្ញាតឱ្យអ្នកត្រួតពិនិត្យសមត្ថភាពរបស់សិស្សនៅក្នុងការសរសេរត្រឹមត្រូវ។ នេះអាចជាមិនផ្លូវការ ក្នុងអំឡុងពេលការពិភាក្សានៅក្នុងថ្នាក់រៀនដែលជាកន្លែងដែលការវាយតម្លៃរបស់អ្នកបានកើតឡើងតាមរយៈការចូលរួមមួយដែលដាក់ចេញនូវកម្រិតខុសគ្នានៃការអនុវត្តនៅក្នុងការបង្កឱ្យមានសំណួរ។ ដូចគ្នានេះដែរសម្រាប់កិច្ចការ (assignment) ធំជាងនេះ អ្នកអាចកំណត់សមាសភាគគោលដៅ "ការសរសេរ" ហើយបន្ទាប់មកត្រូវប្រាកដថាដើម្បីវាយតម្លៃសមាសភាគដែលជាពិសេស, ឧទាហរណ៍ តើសំណួរអ្វីខ្លះដែលអ្នកត្រូវតែសួរនាយកប្រតិបត្តិក្រុមហ៊ុនមួយក្នុងគោលបំណងដើម្បីឆ្លើយនឹងសំណួរទាំងអស់នេះ? តើសំណួរអ្វីខ្លះដែលអ្នកនឹងត្រូវសួរអតិថិជនពិចារណាពីបរិបទ នៃការចនាដែលអ្នកនឹងធ្វើបាន

សម្រាប់គាត់ / នាង? តើអ្វីទៅជាការខ្វះខាតនៅក្នុងការងាររបស់អ្នក? តើអ្វីទៅជាសំណួរគឺនៅតែគ្មានចម្លើយ? យុទ្ធសាស្ត្រនេះអាចត្រូវបានប្រែប្រួលអាស្រ័យលើកម្រិតនៃសិស្សរបស់អ្នក: ចាប់ផ្តើមជាមួយសិស្សនូវផ្នែកកិច្ចការដែលបានធ្វើជារចនាសម្ព័ន្ធ និងសួរសំណួរដូចដែលមាននៅខាងលើគឺមានប្រយោជន៍ជាពិសេសខណៈដែលសិស្សនិស្សិតកម្រិតខ្ពស់ជាង (ឬក៏ផ្តល់ជូននៅវគ្គសិក្សាក្រោយ) អ្នកអាចផ្តល់នូវការកិច្ចបើកចំហមួយដោយមិនចាំបាច់ជម្រុញពួកគេសួរសំណួរត្រឹមត្រូវ និងបន្ទាប់មកពិនិត្យមើលថាតើពួកគេធ្វើបានល្អយ៉ាងដូចម្តេច? ក្នុងករណីផ្សេងទៀត វាជាការសំខាន់ដែលអ្នករៀបចំសិស្សនិស្សិតនូវឱកាសក្នុងការអនុវត្តជំនាញសួរសំណួររបស់ពួកគេមុនពេលវាយតម្លៃជំនាញទាំងនេះជាផ្លូវការ។ ការវាយតម្លៃសមត្ថភាពរបស់សិស្សក្នុងការបង្កើតសំណួរដែលមានន័យ វាមិនត្រឹមតែផ្តល់ឱ្យអ្នក និងសិស្ស-និស្សិត នូវមតិគ្រឡប់មកវិញទៅលើការរីកចម្រើនរបស់ពួកគេប៉ុណ្ណោះទេ វាផ្តោតសំខាន់ទៅលើសិស្សនិស្សិតដែលអ្នកឱ្យតម្លៃលើជំនាញនេះ ដោយហេតុដូច្នេះនេះគឺត្រូវផ្តល់ឱ្យពួកគេនូវការលើកទឹកចិត្តមួយសម្រាប់ភាពប្រសើរឡើង។

គ.សិស្សមិនមានសមាសធាតុសំខាន់ៗនៃការត្រិះរិះពិចារណា ទៅលើរបៀបនៃការអានដែលមានលក្ខណៈត្រិះរិះគិតពិចារណាក្នុងអត្ថបទមេរៀន

ដើម្បីអានដែលមានការត្រិះរិះពិចារណា សិស្សត្រូវការអានឲ្យលឿនពីអ្វីដែលហៅថាអានត្រឹមតែមាតិការឿងរបស់អត្ថបទ ឬសៀវភៅ វិធីដែលសិស្សនៅថ្នាក់វិទ្យាល័យអាន និងជំនួសមកវិញនៅក្នុងវិធីអានដែលកាន់តែជ្រៅទៅៗ។ ការដោះស្រាយសំណួរដូចជា តើអ្វីជាគោលបំណងរបស់អ្នកនិពន្ធ? តើបំណងរបស់ទស្សនិកជនគឺជានរណា? តើអ្នកនិពន្ធ សរសេរឡើងដើម្បីឆ្លើយតបទៅនរណា ឬឆ្លើយតបនឹងអ្វី? ហើយហេតុអ្វីបានជាសំណួរទាំងអស់នេះមានសារៈសំខាន់ដល់អ្នកគឺជាអ្នកអាន? នៅពេលដែលសិស្សបរាជ័យក្នុងការអាននៅក្នុងវិធីនៃការត្រិះរិះពិចារណា ពួកគេមិនបានត្រៀមលក្ខណៈល្អ ទៅចូលរួមនៅក្នុងការកិច្ចផ្សេងៗទៀតដែលពាក់ព័ន្ធនឹងការត្រិះរិះពិចារណាឡើយ។ ឧទាហរណ៍ប្រសិនបើសិស្សដែលទទួលយកការអាននៅក្នុងតម្លៃជាធំ នេះពួកគេនឹងមិនចាំបាច់ត្រៀមខ្លួនដើម្បីប្រកួតប្រជែងនឹងទស្សនវិស័យរបស់អ្នកនិពន្ធទេ។ បើសិនជាសិស្សមិនអាចវិភាគរចនាសម្ព័ន្ធនៃអំណះអំណាងមួយ ឬ វាយតម្លៃពីភស្តុតាងខណៈដែលពួកគេកំពុងអាននោះ ពួកគេនឹងមិនអាចធ្វើការដើម្បីកំណត់អត្តសញ្ញាណចំណុចខ្សោយក្នុងអំណះអំណាង ឬការត្រិះរិះពិចារណាបានឡើយ។ ជាសរុបប្រសិនបើអ្នកចង់សិស្សនិស្សិតនឹងត្រូវបានរៀបចំសម្រាប់ប្រភេទនៃការពិភាក្សាក្នុងថ្នាក់រៀនដូចដែលអ្នករំពឹងទុកនោះអ្នក គឺអ្នកត្រូវតែជួយរៀបចំឱ្យពួកគេដើម្បីធ្វើការច្រើនជៀសជាងគ្រាន់តែជាការអានរាក់ៗ ឬសើៗលើអត្ថបទមេរៀន ឬសៀវភៅ។

យុទ្ធសាស្ត្រដោះស្រាយ

- មានលក្ខណៈជាក់លាក់អំពីអ្វីដែលអ្នកមានន័យថាដោយការអានត្រិះរិះពិចារណា (Critical Reading)

ត្រូវចងចាំក្នុងចិត្តថាសិស្សអាចមានការភាន់ច្រឡំយ៉ាងខ្លាំងអំពីអ្វីដែលវាមានន័យថាគឺការអានឯកសារមួយដែលមានការត្រិះរិះ។ ជាឧទាហរណ៍ សិស្សខ្លះមើលឃើញគោលដៅរបស់ពួកគេក្នុងការអានដែលគ្រាន់តែជាការទទួលបាន "ខ្លឹមសារ" នៃអត្ថបទមួយ ដូច្នេះពួកវាវង់ចោលស្មើភាពគ្នាទាំងអស់នូវកថាខណ្ឌ ជាជាងការវិភាគទៅលើផ្នែកផ្សេងគ្នាបើយោងទៅតាមគូនាទីរបស់ខ្លួននៅក្នុងអត្ថបទ។ សិស្សផ្សេងទៀតអាចនឹងមិនដឹងថាការសរសេរ

ចុះនូវសំណួរ, បញ្ហា, ផលប៉ះពាល់, ការតភ្ជាប់, ឬចន្លោះប្រហោងដូចដែលពួកគេបានអានអត្ថបទមួយដែលគួរតែជា ផ្នែកមួយនៃនីតិវិធីស្តង់ដាររបស់ពួកគេ; ជំនួសមកវិញ ពួកគេអាចមិនសមនឹងជឿថាការបង្កើតសំណួរខណៈពេល កំពុងអានគឺសម្រាប់តែការចងក្រងឯកសារនៃកង្វះខាតមួយនៃការយល់ដឹងអត្ថបទ។ ដោយសារតែកាន់ច្រឡំបែប នេះ អ្នកត្រូវតែធ្វើឱ្យជាក់លាក់ទាំងអស់បន្ថែមទៀតនៅក្នុងការដាក់បញ្ចូលពីអ្វីដែលអ្នករំពឹងថានឹងមានសិស្សអ្នកធ្វើ បានពេលអាន។ ការចែករំលែកពីការរំពឹងទុករបស់អ្នក នៅពេលអ្នកផ្តល់ការអានគឺជាវិធីសាស្ត្រឆ្ពោះទៅមុខដ៏ខ្លាំង មួយ និងស្មោះត្រង់។

• ពន្យល់អំពីរបៀបដែលអ្នករំពឹងថាសិស្សនិស្សិតក្នុងប្រកួតប្រជែងនៃការអាន

នៅពេលដែលវាមកដល់ការប្រកួតប្រជែងអ្នកដទៃ សិស្សអាចរង្វេងដោយការប្រកួតប្រជែងច្រើនពេក ឬ ដោយការប្រកួតប្រជែងតិចតួចពេក។ ចូរពង្រឹងទំនុកចិត្តសិស្សរបស់អ្នកថាវាជារឿងមិនអីទេក្នុងការប្រឈមការអាន នៅក្នុងវិធីមួយដែលសមស្រប ហើយដែលអ្នកឱ្យតម្លៃលើអំណះអំណាងរបស់ពួកគេ។ ប្រសិនបើសិស្សនៅតែមិន មានលក្ខណៈគ្រប់គ្រាន់នៅក្នុងការប្រកួតប្រជែងអាន អ្នកអាចកំណត់នូវភាពជាក់លាក់ពីអត្តសញ្ញាណសិស្សរបស់ អ្នកពីភាពខ្លាំង និងភាពខ្សោយ សម្រាប់ការអានម្នាក់ម្តងៗ រហូតដល់ក្លាយទៅជាទម្លាប់។ គំនិតដ៏សំខាន់នៅទីនេះ គឺដើម្បីផ្តល់ឱ្យសិស្សអនុវត្តជាក់ស្តែងនូវគោលដៅប្រកួតប្រជែងនៅក្នុងវគ្គសិក្សាអានរបស់អ្នក។ នៅក្នុងករណីដែល ដែលសិស្សនិស្សិតហាក់ដូចជាត្រូវប្រកួតប្រជែងដោយអយុត្តិធម៌ ឬដោយគ្មានការគោរព ចូរពន្យល់ដល់ពួកគេនូវអ្វី ដែលវាមានន័យថាគឺដើម្បីប្រកួតប្រជែងនូវជំហរមួយ ខណៈពេលដែលនៅតែមានការពិចារណាទៅលើអ្វីដែលអ្នក និពន្ធមានគោលបំណងក៏ដូចជាការសរសេរនៅក្នុងអត្ថបទ។ ការផ្តល់ឱ្យសិស្សនូវមតិគ្រឡប់មកវិញ និងជាគំរូនៃ ប្រភេទការប្រកួតប្រជែង, ស៊ើបអង្កេត ឥរិយាបថនៃការសួរសំណួរដែលអ្នករំពឹងថាអាចមានប្រយោជន៍ក្នុងរឿងនេះ។

• ផ្តល់ឱ្យសិស្សនូវសំណុំសំណួរដោយបញ្ចូលក្នុងប្រអប់មួយ

សិស្សអាចរៀនបានកាន់តែងាយស្រួលពីរបៀបដើម្បីសាកសួរនៃអាន ប្រសិនបើពួកគេមានសំណុំនៃសំណួរ នៅពេលចាប់ផ្តើមការងារ។ ជាពិសេសសម្រាប់ការអានជាលើកដំបូងនៃធម្មាស សិស្សអាចទទួលបានប្រយោជន៍ពីការ មានសំណុំនៃសំណួរនៅក្នុងប្រអប់មួយដើម្បីឆ្លើយតបខណៈពេលដែលពួកគេអាន។ ជាទូទៅ ការផ្តល់ឱ្យសិស្ស និស្សិតនូវកិច្ចការ (assignment) មួយ (ពោលគឺការអ្វីដែលផ្តល់ទៅថ្នាក់រៀន) ដែលត្រូវបានចងក្រងទៅនឹងការ ជំរុញឱ្យកាន់តែស៊ីជម្រៅក្នុងអំណាន ការអានផ្តល់នូវគំនិតបន្ថែមទៀត ហើយធ្វើឱ្យពួកគេទទួលខុសត្រូវ។ ដើម្បី ជួយដល់ការចាប់ផ្តើមសិស្សនិស្សិត អ្នកអាចសួរពួកគេសម្រាប់ការអានម្នាក់ម្តងៗ ដើម្បីកំណត់ពីចំណុចសំខាន់និង ការសន្មតរបស់អ្នកនិពន្ធ។ ក្នុងនាមជាសិស្សនិស្សិតទទួលបាននូវបទពិសោធន៍ ឬជាមួយសិស្សកម្រិតខ្ពស់បន្ថែម ទៀត, អ្នកអាចផ្តល់ឱ្យពួកគេប្រកួតប្រជែងកាន់តែច្រើនដើម្បីជាការកិច្ចដាក់បញ្ចូលទៅក្នុងការអានរបស់ពួកគេ គូស បញ្ជាក់ពីទទ្ទឹករណ៍ និងភស្តុតាង ពន្យល់ពីរបៀបក្នុងការអានដែលបានផ្តល់ឱ្យសមទៅនឹងអក្សរសិល្ប៍, ឬការ ស្រាវជ្រាវពីប្រវត្តិអ្នកនិពន្ធ និងតំណែង។

• ឱ្យច្បាស់ថាការចែករំលែកនូវវិធីសាស្ត្រវិន័យដើម្បីការអានដោយការត្រិះរិះ (Critical Reading)

ទោះបីជាអ្នកអាចនឹងមិនទទួលស្គាល់វា ហើយវាទំនងជាសំណុំនៃជំហានដែល អ្នកបានយកពេលអាន

អត្ថបទជាលក្ខណៈប្រព័ន្ធក្នុងជំនាញមួយ។ ដោយសារតែបទពិសោធន៍របស់អ្នកអានយកជំហានទាំងនេះដោយស្វ័យប្រវត្តិស្ទើរតែមិនចាំបាច់គិតឡើយ។ ម្យ៉ាងវិញទៀតសិស្សនិស្សិតដទៃទៀតដែលទំនងជាមិនមានគំនិតពីរបៀបដែលទាក់ទងនឹងការអានយ៉ាងមានប្រសិទ្ធភាពនោះទេ។ ដូច្នេះ ការកំណត់អត្តសញ្ញាណ និងការចែករំលែកជំហានធម្មតាមួយចំនួនដែលអ្នកបានយក (ឧទាហរណ៍៖ កុំរំលងសេចក្តីណែនាំ; សម្លឹងមើលតែចំណងជើងផ្នែក / ជំពូកដើម្បីយល់ពីរចនាសម្ព័ន្ធមួយ អានតែលេខយោងខាងក្រោមដើម្បីវាយតម្លៃពីប្រភពនៃព័ត៌មាននេះ) អាចនឹងមានប្រយោជន៍ជួយដល់សិស្សនិស្សិតណាស់។ លើសពីនេះទៀតអ្នកអាចចូលរួមនៅក្នុងការអានការខុសគ្នាដោយឆ្លងកាត់អត្ថបទផ្សេងគ្នា។ ទោះយ៉ាងណាដោយសារតែជំនាញរបស់អ្នក, អ្នកអាចធ្វើការនេះដោយស្វ័យប្រវត្តិនិងមិនអាចសម្គាល់ថាអ្នកកំពុងខុសប្លែកពីវិធីសាស្ត្ររបស់អ្នកឡើយ (ឧទាហរណ៍ សម្រាប់អត្ថបទស្រាវជ្រាវដើម បើប្រៀបធៀបនឹងការរំលឹកឡើងវិញរបស់អក្សរសាស្ត្រ សម្រាប់អត្ថបទសិក្សាដែលមានលក្ខណៈវិទ្យាសាស្ត្រ ធៀបនឹងផ្នែកមួយដ៏ពេញនិយម ឬសម្រាប់ឯកសារប្រវត្តិសាស្ត្រ ធៀបនឹងការសរសេរបច្ចុប្បន្ន) ។ ដូច្នេះការចែករំលែកជាមួយសិស្សនិស្សិតនូវទិដ្ឋភាពសំខាន់មួយចំនួននៃវិធីសាស្ត្រវិន័យរបស់អ្នកគឺដើម្បីការអានហ្នឹង អាចជួយឱ្យពួកគេរៀនតាមទម្រង់ខ្សែបន្ទាត់។

• ធ្វើជាគំរូពីដំណើរការនៃការអានដែលមានលក្ខណៈត្រឹមត្រូវរបស់អ្នក

ចូរចាំថាការអានអត្ថបទមួយគឺមានភារកិច្ចដែលធ្វើជាធម្មតាតែម្នាក់ឯង ដូច្នេះចូរអ្នករកវិធីដើម្បីបង្ហាញ និងចែករំលែកពីដំណើរការអានបែបត្រឹមត្រូវពិចារណារបស់អ្នកជាមួយសិស្ស។ មហាវិទ្យាល័យខ្លះផ្តល់ឲ្យនិស្សិតកំណត់ចំណាំចម្លងអត្ថបទដែលពួកគេបានអានជាចំណុចចាប់ផ្តើមសម្រាប់ការពិភាក្សានៅថ្នាក់រៀននៅលើអ្វីដែលត្រូវបានចូលរួមនូវការអានបែបត្រឹមត្រូវពិចារណា។ ចុងបញ្ចប់អ្នកអាចផ្តល់ឱ្យសិស្សនិស្សិតនូវគោលការណ៍ណែនាំសម្រាប់រយៈពេលដែលពួកគេគួរតែទទួលយកសម្រាប់អានម្នាក់ម្តងៗ ពួកគេគួរតែសរសេរឲ្យច្រើនដូចដែលពួកគេបានអាននិងអ្វីពួកគេគួរតែត្រូវបានរៀបចំសម្រាប់និយាយនៅថ្នាក់បន្ទាប់។ ត្រូវចាំក្នុងចិត្តថា សិស្សរបស់អ្នកជាទូទៅចំណាយពេលពី ២-៤ ដង ដែលមានរយៈពេលយូរដូចគ្រូរបស់គេបានធ្វើដូច្នេះដែរ។ ដូច្នេះសូមប្រាកដថា អ្នកបង្កើតពេលវេលាមួយធ្វើការប៉ាន់ប្រមាណមួយដ៏សមរម្យសម្រាប់សិស្សដែលទំនងជានឹងត្រូវការ។

យ. សិស្សមិនមានសមាសធាតុសំខាន់ៗនៃការត្រឹមត្រូវពិចារណា ទៅលើរបៀបនៃការជ្រើសរើស និងវាយតម្លៃនៃប្រភពផ្សេងៗ

ពេលដែលសិស្សត្រូវការព័ត៌មានពួកគេជាញឹកញាប់ចូលទៅ Google នៅលើអ៊ីនធឺណែត ហើយស្វែងរកនិងគ្រាន់តែជ្រើសរើសផ្នែកខាងលើ "វាយ" ពាក្យដោយមិនគិតកន្លែងដែលវាបានមកពី។ គ្រូជានិច្ចកាលតែងតែខកចិត្តនឹងការបរាជ័យរបស់សិស្ស និងមានចិត្តអបអរនូវអ្វីដែលជាកសុតាងគួរ ឬមិនគួរ ក្នុងការជឿវា។ បញ្ហាជាញឹកញាប់គឺសិស្សជាធម្មតាមិនដឹងថាតើបង្កើតការវិនិច្ឆ័យរបៀបម៉េចឬសូម្បីតែថាពួកគេត្រូវការធ្វើអ្វីក៏មិនដឹងដូច្នេះដែរ។ នេះមិនមែនជាគួរឱ្យភ្ញាក់ផ្អើលណាស់ណានៅពេលដែលយើងពិចារណាថា (1) សិស្ស-និស្សិតភាគច្រើនមិនបានដឹងអ្វីសោះអំពីដំណើរការផលិតកម្មចំណេះដឹង, ការនិយាយ, អត្ថបទទស្សនាវដ្តី បើប្រៀបធៀបទៅបណ្តាញគេហទំព័រធម្មតា និង (2) ការអនុវត្តផ្ទាល់របស់យើង - ឧទាហរណ៍នៅពេលដែលយើងមានឆន្ទៈដើម្បីប្រើប្រភពនៃប្រភេទផ្សេងគ្នានិងរបៀបដែលយើងដឹងថាអ្វីដែលប្រភពព័ត៌មានផ្លូវការ វាអាចនឹងកាន់តែស្មុគស្មាញនិងពិបាកកត់

បុព្វសាស្ត្រដោះស្រាយ

• ប្រាប់សិស្សដោយផ្ទាល់នូវប្រភពព័ត៌មាន

ប្រាប់ផ្ទាល់ដល់សិស្សនូវប្រភពព័ត៌មាន វាមានប្រភពផ្សេងៗគ្នាដែលអាចរកបានរួចជាស្រេចទៅហើយ ដែលអ្នកអាចប្រើដើម្បីជួយដល់សិស្សរបស់អ្នករៀនពីរបៀបនៃការវាយតម្លៃប្រភពព័ត៌មាន។ បណ្ណារក្សក៏អាចជួយបានដែរ។ នៅពេលដែលអ្នករកឃើញធនធានដែលស៊ីចង្វាក់បំផុតទៅនឹងតម្រូវការរបស់អ្នក និងសិស្សរបស់អ្នក នោះអ្នកអាចប្រាប់ដោយដល់សិស្សរបស់អ្នកនូវជំនួយមួយដ៏សមហេតុផល។

• ឲ្យដាក់ច្បាស់ពីការចែករំលែកវិធីសាស្ត្រវិន័យរបស់អ្នក និងការវាយតម្លៃពីប្រភព

នៅពេលដែលសិស្សនិស្សិតចាប់ផ្តើមរៀនដើម្បីវាយតម្លៃពីប្រភពនៅក្នុងវិន័យរបស់អ្នក ពួកគេអាចមិនដឹងថាអ្វីដែលជាការចូលរួម។ អ្នកអាចផ្តល់ឱ្យសិស្សនិស្សិតនូវការណែនាំពីរបៀបដែលពួកគេគួរតែឆ្ពោះទៅកាន់អំពីការវាយតម្លៃនៃប្រភពឯកសារ (និងបន្ទាប់មកផ្តល់ឱ្យពួកគេនូវធនធានដែលជាគំរូមួយចំនួនដើម្បីវាយតម្លៃសម្រាប់ការអនុវត្ត) មួយ ឬប្រសិនបើអ្នកមានកត្តាជាច្រើនដែលអ្នកចង់សិស្សដើម្បីចងចាំក្នុងចិត្តដូចដែលពួកគេវាយតម្លៃពីប្រភព (ឧ.ភាពទាក់ទង, ភាពជឿជាក់, ពេលវេលា), ចែករំលែកបញ្ជីនៃកត្តាទាំងនោះ - នៅក្នុងសំណុំបែបបទនៃបញ្ជីមួយ - និងការពន្យល់សិស្សម្នាក់ៗដើម្បីឱ្យសិស្សអាចធ្វើបាន ធ្វើតាមការអនុវត្តវិន័យរបស់អ្នក។ បន្ទាប់មកពេលអ្នកផ្តល់ការកិច្ចដល់សិស្សនិស្សិតដែលមានការស្រាវជ្រាវ, អ្នកអាចរំលឹកសិស្សនិស្សិតដើម្បីអនុវត្តតាមនីតិវិធីឬតម្រូវឲ្យមានការបញ្ចូលប្រភេទនៃប្រភពដែលពួកគេគួរតែត្រូវបានប្រើប្រាស់។

• ផ្តល់ឱ្យសិស្សនូវការអនុវត្ត និងមតិយោបល់ត្រឡប់មកវិញលើការវាយតម្លៃប្រភពព័ត៌មាន

សិស្សជាច្រើនទៀតអាចទទួលបានការអនុវត្ត និងមតិត្រឡប់មកវិញក្នុងការកំណត់គោលដៅលើប្រភពនៃការវាយតម្លៃ, ការល្អប្រសើរណាស់ដែលពួកគេនឹងត្រូវបានទទួលជំនាញពិសេសនេះ។ ឧទាហរណ៍ អ្នកអាចផ្តល់ឱ្យសិស្សនិស្សិតសំណុំនៃធនធាន(set of resources) និងសួរពួកគេដើម្បីវាយតម្លៃគ្នា (ការវាយតម្លៃរបស់ខ្លួនអំពីហេតុផលត្រឹមត្រូវ) ។ នេះអាចបើកដំណើរការថ្នាក់រៀនពិភាក្សាមួយទៅលើភាពខុសគ្នានៃការពិចារណាក្នុងការជ្រើសរើសធនធាន និងធ្វើការផ្តោតទៅលើភាពជាក់លាក់នៃការពិចារណាដែលអ្នកចង់ឱ្យសិស្សនិស្សិតដើម្បីចងចាំក្នុងចិត្តសម្រាប់វគ្គសិក្សារបស់អ្នក។ ជាជម្រើសអ្នកអាចឲ្យមានសិស្សានុសិស្សធ្វើការវាយតម្លៃធនធាន(resources) ព័ត៌មាននានានៅក្នុងក្រុមតូចមួយ ហើយបន្ទាប់មកធ្វើបទបង្ហាញពីការវាយតម្លៃរបស់ខ្លួននៅក្នុងថ្នាក់រៀន។ តាមវិធីផ្សេងទៀត សិស្សនិស្សិតនឹងទទួលបានប្រយោជន៍ពីការផ្តោតសំខាន់លើការអនុវត្តនូវជំនាញជាគន្លឹះនេះជាមួយមិត្តភក្តិរបស់គេ ឬមតិត្រឡប់មកវិញរបស់គ្រូ អំពីរបៀបដែលពួកគេកំពុងធ្វើ។ ក្នុងនាមជាសិស្សនិស្សិតក្នុងការអភិវឌ្ឍជំនាញរបស់ពួកគេក្នុងវិស័យនេះ, អ្នកអាចសួរពួកគេដើម្បីវាយតម្លៃប្រភពទាក់ទងទៅនឹងបរិបទជាក់លាក់មួយ (ឧទាហរណ៍ សំណួរស្រាវជ្រាវ, រយៈពេល, អក្សរសាស្ត្រ) ដូច្នេះពួកគេទទួលបានការអនុវត្តន៍ដ៏ត្រឹមត្រូវបន្ថែមទៀត។

ង. សិស្សមិនបញ្ចេញនូវទស្សនៈវិស័យដ៏សំខាន់នៃការត្រិះរិះពិចារណា ដើម្បីកែសម្រួល និងអនុវត្តកិច្ចការរបស់ខ្លួនផ្ទាល់

មិនគួរឱ្យភ្ញាក់ផ្អើលនោះទេ ដែលវាជាញឹកញាប់អំពីការលំបាកសម្រាប់សិស្សនិស្សិតក្នុងការទិញនូវអំពីការងាររបស់ខ្លួនផ្ទាល់។ ជារឿងធម្មជាតិពួកគេអាចនឹងបរាជ័យក្នុងការឃើញកំហុសរបស់ខ្លួន ពួកគេអាចត្រូវបានក្លាយជាទម្លាប់ធ្វើការកត់សំគាល់ដោយមើលឃើញតែខ្លួនឯងហ្នឹងគឺមានស្នាដៃល្អ; ពួកគេប្រហែលជាមិនមានលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យសមស្របសម្រាប់ការវាយតម្លៃខ្លួនឯងឡើយ; ឬ ពួកគេមិនអាចមាននៅក្នុងទំលាប់នៃការឆ្លុះបញ្ចាំងខ្លួនឯងនេះ។ ជាអកុសលនៅពេលដែលសិស្សនិស្សិតបរាជ័យក្នុងការចូលរួមនៅក្នុងការរិះគន់ខ្លួនឯង, ពួកគេបានខកខានឱកាសក្នុងការធ្វើឱ្យប្រសើរឡើងនូវការងារ និងការគិតរបស់ពួកគេនៅពីក្រោយការធ្វើការងាររបស់ពួកគេ។ សិស្សនិស្សិតដែលគាំទ្រដល់ការឆ្លុះបញ្ចាំងលើការងារផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេ ឬដំណើរការការងារដោយមិនចាំបាច់ត្រូវការនូវពេលវេលាច្រើន និងការខំប្រឹងប្រែង ជាករណីអាចលើកកម្ពស់ការអភិវឌ្ឍរបស់សិស្សយ៉ាងទូលាយ។

- លក្ខណៈជាក់លាក់អំពីលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យរបស់និស្សិតគួរតែត្រូវបានប្រើប្រាស់ដើម្បីវាយតម្លៃការងារផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេ

ផ្តល់ជូនសិស្សនិស្សិតសំណុំនៃសួរ ឬសំណួរដែលពួកគេគួរតែត្រូវបានសួរខ្លួនឯងបាន (ឧទាហរណ៍តើខ្ញុំបានពិចារណាអំពីទស្សនៈនៃជម្រើសផ្សេងៗ ឬទទ្ទឹករណ៍ប្រឆាំង? តើខ្ញុំអាចធ្វើការងារនេះច្រើនជាងនេះដែលពាក់ព័ន្ធទៅនឹងទស្សនិកជនដោយរបៀបម៉េច? តើអ្វីដែលជាឧបសគ្គដែលគ្មានប្រសិទ្ធភាពនៅក្នុងដំណើរការរបស់ខ្ញុំនៅត្រង់ណា? និងតើខ្ញុំអាចកាត់បន្ថយវាបានដោយរបៀបណា?) ។ នេះអាចត្រូវបានសម្រេចតាមរយៈបញ្ជីមួយដែលអ្នកផ្តល់ទៅឱ្យសិស្ស។ តាមវិធីណាមួយ អ្នកត្រូវបានផ្តល់ឱ្យសិស្សនិស្សិតនូវមគ្គុទ្ទេសក៍និងការលើកទឹកចិត្តឱ្យពួកគេធ្វើតាម។ បញ្ហានេះគឺគាំទ្រដល់សិស្សានុសិស្សដើម្បីចូលរួមនៅក្នុងអ្វីដែលអាចជាដំណើរការដែលមិនស្គាល់ពីដំបូង និងបានផ្តល់ឱ្យពួកគេនូវប្រព័ន្ធសម្រាប់ការអនុវត្តជំនាញក្នុងការវាយតម្លៃដោយខ្លួនឯង។

- ផ្តល់ឱ្យនូវកិច្ចការមួយដែលជាប់ពាក់ព័ន្ធនឹងការផ្តល់មតិត្រឡប់ដល់មិត្តភក្តិជាដំណានដ៏រឹងមាំដើម្បីរិះគន់ខ្លួនឯងដោយខ្លួនឯង

ផ្តល់ឱ្យថា ការការវាយតម្លៃខ្លួនឯង គឺជាបញ្ហាប្រឈមមួយដែលវាអាចមានប្រយោជន៍សម្រាប់សិស្សនិស្សិតដើម្បីចាប់ផ្តើមដោយពិនិត្យក្នុងការងាររបស់អ្នកផ្សេងទៀត។ ចំណាំថាវាតម្រូវឱ្យមានការយកចិត្តទុកដាក់ខ្លះ ជាពិសេសក្នុងរបៀបដែលអ្នកសហការពិនិត្យឡើងវិញជាមួយមិត្តភក្តិ។ ឧទាហរណ៍វាអាចមានប្រយោជន៍ក្នុងការប្រើជាមួយនឹងសញ្ញា "ការឆ្លើយតបអ្នកអាន(reader response)" ឬ "មតិត្រឡប់មកវិញរបស់អ្នកប្រើ"(user feedback) ដើម្បីពិពណ៌នាអំពីដំណើរការរបស់សិស្សដែលនឹងត្រូវបានចូលរួម។ ពាក្យទាំងនេះបញ្ជាក់ពីតួនាទីត្រួតពិនិត្យដែលជាការឆ្លើយតបលក្ខណៈស្ថាបនាជាជាងការវាយតម្លៃ។ ដូចគ្នានេះដែរសិស្សត្រូវដឹងថាអ្វីដែលពួកគេគួរតែស្វែងរកនៅក្នុងការងារដែលពួកគេត្រូវបានពិនិត្យឡើងវិញ និងរបៀបដែលត្រូវទាក់ទងជាមួយមតិត្រឡប់មកវិញរបស់ពួកគេ។ ការផ្តល់ឱ្យសិស្សនិស្សិតនូវសំណុំនៃសំណួរ ដើម្បីឆ្លើយតបនៅពេលពួកគេកំពុងពិនិត្យអាចមានប្រយោជន៍, ដូចជាត្រូវការចែករំលែកជាមួយសិស្សនិ ងការបង្រៀនពួកគេពីរបៀបដើម្បីអនុវត្ត។